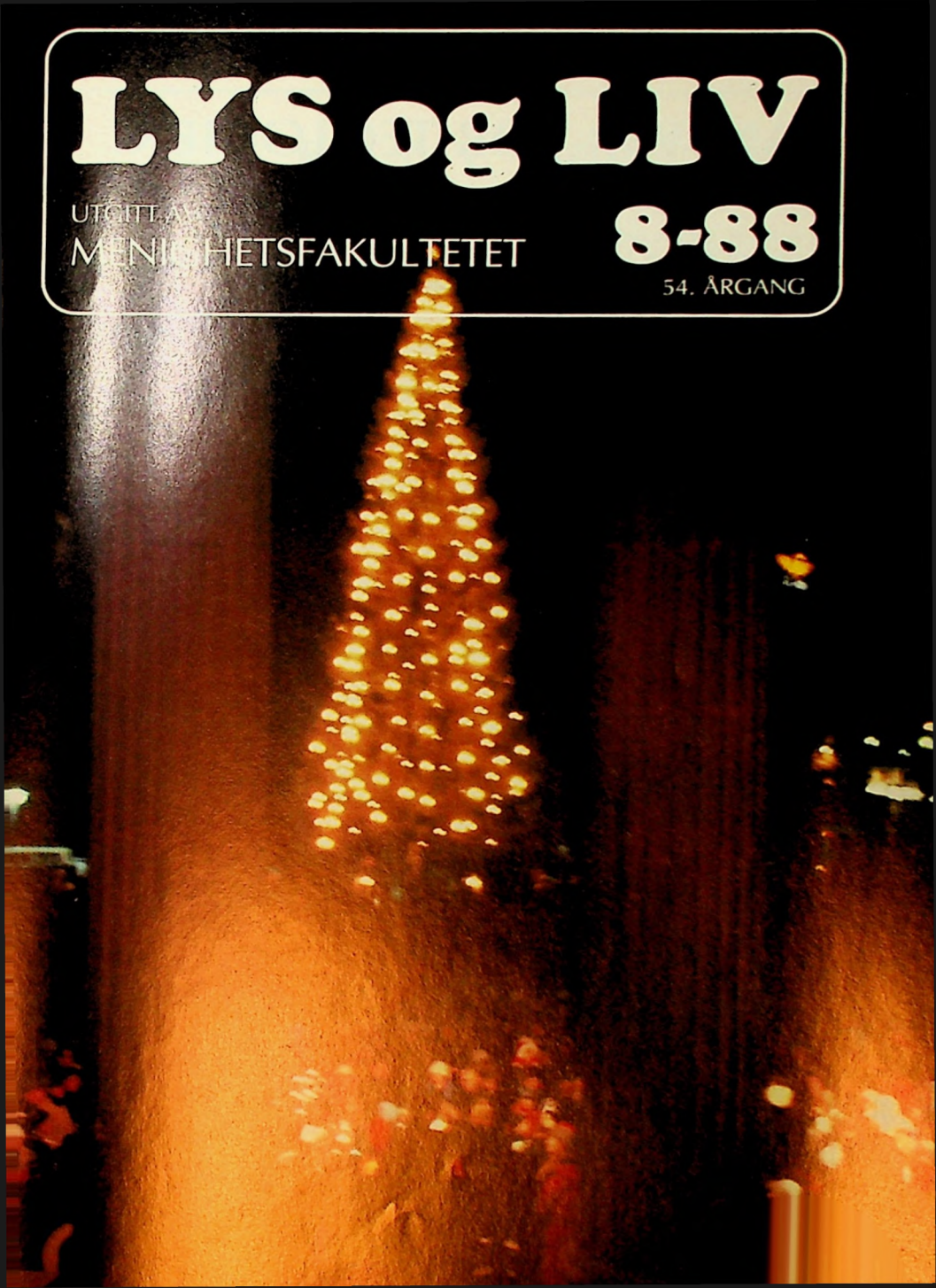

LYS og LIV

UTGITT AV
MENNIGHETSFAKULTETET

8-88

54. ÅRGANG

ANSVAR FOR TEOLOGIEN!

Av Erling Servan

Det er lov til å være underveis. Vi har ingen vanskeligheter med å godta at et barn spør mor eller far om hva som er rett eller galt. En elev må innrømme retten til å spørre matematikk læreren om hjelp når arbeidet stopper opp. Barnet og eleven er underveis.

Mor og far bør kunne svare på barnets spørsmål, og læreren bør kunne hjelpe eleven – vel og merke innenfor «sitt fag». De er ikke underveis på samme måte som barnet og eleven, men vi vet godt at de også er underveis, om enn på andre «fagfelt».

Det er viktig i vår kontakt med medmennesker å kunne innrømme at vi alle er underveis på enkelte områder, samtidig som det ventes av oss at vi er kommet lenger enn andre på «vårt område».

Dette gjelder i høy grad innenfor teologi og kristendomskunnskap. Det må aksepteres at studenter er underveis på en annen måte enn deres lærere. Studentene må ha lov til å si at de vil la være å uttale seg om et teologisk spørsmål. Lærerne ved Menighetsfakultetet er forpliktet til å uttale seg om de samme spørsmål – det står i våre grunnregler at «lærerrådet avgir uttalelser i lærespørsmål» (§ 10).

Spørsmålet om å stille krav til MF-studentenes tro og overbevisning ble avgjort allerede i 1907, da det ble vedtatt

at «til forelesningene er det fri adgang for alle» (§ 3). De som ønsket å begrense adgangen til «troende unge mænd», og ville forlange at studentene skrev et selvbiografisk vitnesbyrd, «om sitt personlige liv i Gud og indre kald til prestegjeringen», tapte i striden om en «lukket» rekruttering til studiene.

Av disse grunner er det nå – og vil alltid være – urettferdig både mot studentene og mot MF å dømme MFs teologi og MFs holdninger i teologiske spørsmål, etter debatter og vedtak i studentenes allmøter.

Kristenfolket og massemedia har derimot full rett til både å angripe og forsvare menighetenes eget fakultet ut ifra de vedtak som fattes i Lærerrådet. Det er uttalelsene fra Lærerrådet som er det rette testgrunnlaget for om MF fortsatt bygger sin teologi «på grunnlag av Guds ord og kirkens evangelisk-lutherske bekjennelse» og om MF derfor fortsatt fortjener kristenfolkets støtte ved forbønn, omsorg og gaver.

LYS og LIV UTGITT AV
MENIGHETSFAKULTETET

Redaksjonskomité: Olav Skjevesland, Erling Servan og Trond Solvang.

Redaksjonssekretær: Nils-Petter Enstad.

Utkommer 8 ganger årlig. – Ekspedisjon: Gydas vei 4, 0363 Oslo 3. – Postgiro 5 12 87 80. Bankgiro: 6038.30.18636. – Telefon: Sentralbord (02) 46 79 00. – Bladet sendes gratis til alle MF-foreninger, samtlige menighetsråd i landet og alle navngitte bidragsytere. Alle som ellers ønsker det, får bladet gratis tilsendt.

Opplag dette nr.: 33 000.

EN NY TID

Av professor Tore Wigen

For et barn er oss født,
en sønn er oss gitt.
Herreveldet er lagt
på hans skulder,
og hans navn skal være:
Underfull Rødgiver,
Veldig Gud,
Evig Far og Fædtsfæste.

Så skal herreveldet bli stort
og freden være uten ende
over Davids trone
og hans kongerike.
Han skal gjøre det fast
og holde det oppe
ved rett og rettferdighet
fra nå og til evig tid.

Herren, Allhærs Gud,
skal gjøre dette
i sin brennende iver.

Jes 9,6-7

Vi lever i den kristne tidsalder og teller våre år fra fødselsåret for Jesus Kristus. År nummer 1989 står for tur. Hvor langt vi vil komme i tellingen videre, blir avgjort ved Herrens gjenkomst. Kanskje når vi til et år oppunder nummer 2100. Kanskje til et nærmere nummer 3000, eller enda langt, langt lengre ut i tallrekken. Kanskje når vi bare litt ut på 1990-tallet. Gud, Faderen, alene vet. Men ikke i noe fall når vi opp i et uendelig nummer. Ikke fordi dette er matematisk vanskelig, men fordi verdensløpet ikke skal pågå evig. Tellingene av jordiske år skal komme til et siste nummer, et siste «anno Domini» i kalenderen.

Julebetragtningen er skrevet av professor Tore Wigen, som i løpet av våren slutter i sin stilling ved MF for å bli sogneprest i Leikanger i Sogn.

Den kristne kalender er konstruert ut fra troen på at Jesu fødsel var et vendepunkt i verdensløpet. Guds Sønn kom til jorden, han kom i år nummer 0, han kom med fred fra Gud, og han grunnla et rike som skal vare til evig tid. Hvert årstall forteller hvor lenge det er siden vendepunktet, de forteller hvor gammel Guds fred er på vår jord, de forteller hvor gammelt evangeliets faktum er. Historien før Jesu fødsel, den profetiske tid, var en nedtelling, en håpets og lengselens tid frem mot vendepunktet og oppfyllelsen.

Årstallene forteller også hvor gammel evigheten er på vår jord. Det er nok en uvant tanke å skulle telle år og holde

Andakt (forts.)

rede på hvor gammel en evighet er. Man spør uvilkårlig, må ikke det som skal vare i all evighet, også allerede ha vart i all evighet? Men slik er det ikke i Guds underfulle rike. En historie som skal vare ved i evighet, fins på vår jord. Den er knyttet til Jesu navn, og den har et bestemt begynnelsepunkt. Denne evighetens historie har i skrivende stund rukket å bli nesten 1989 år gammel. Hvor gammel den rekker å bli før dette verdensløp stopper, vet vi altså ikke. Men fortsetter følger umiddelbart i salighetens rike på den nye jord. Der er Guds bolig hos menneskene, himmelen er på jorden, og jorden er fredens og rettferdighetens bolig.

Kanskje kan vi fortsette å telle år der, vi får en ny kalender med evighetsår. Disse vil være annerledes, akkurat som tiden er annerledes: årene skal ikke gjøre oss gamle, men unge, ikke sløve, men klare, ikke svake, men sterke, ikke trette, men glade; årene skal ikke føre oss nærmere graven, men lengre og lengre bort fra graven. Jeg tenker meg en vår uten ende, som samtidig er en høst uten ende, et universum hvor det høstes i tusenfold av den gode sed som ble sådd i dette verdensløp, sådd i Jesu navn.

Denne evighetshistorie er det vi teller fødselsdager for siden julenatten i Betlehem.

Dette er en historie som ble forberedt hos Gud i evigheten, det var Guds Sønn fra evighet av som kom til jorden. Fødselen i Betlehem var altså starten på en historie med en evig forberedelse og en evig fortsettelse.

Innenfor dette evighetens spenn av guddommelig kjærlighet og fredsvilje er det vi skal leve med våre forventninger. Dette er en viktig påminnelse i vår tid, fordi det er så mange som lager seg hedenske perspektiver. Det er tale om «ny tid»

(«New Age»), og vyene er forlokkende; vi går inn i en ny kulturrepøke en ny utviklingsfase for menneskeheten, med ny bevissthe om samhörighet mennesker imellom, med nye religiøse livsformer og med tro på at all natur er gjennomstrømmet av en guddommelig enhetskraft. Man mener at det himmelske er å finne i det jordiske, det har alltid vært der. Og man har på dette hold ikke lenger bruk for Kristus. Morgendagens mennesker trenger ikke mannen med det korsmerkede liv. Nå er det «Vannmannen» som skal gi tegnet, astrologien og horoskopene overtart for Bibelen.

Den nye tro er et bedrag. For den nye tid starter ikke med at Kristustroen avløses av stjernetro, men med at stjerne-ene fører vismennene til Kristus. Fra da av er stjernetydningens tid forbi. Og den nye tid utmåles ikke av denne verdens kulturspesialister, men av den levende Gud.

Det startet julenatt, en bro ble slått mellom evigheten og tiden, mellom det himmelske og det jordiske, en bro som selv hadde et spenn som en hel evighet. Broen var Jesus Kristus, Guds Sønn fra evighet av. Og englenes lovsang fylte både evigheten og tiden den natten, deres lovsang gir ennå i dag gjenlyd over broen, inn i vårt tidsløp inn i våre julesanger.

Julenatt: i en tett verden av varme kropp, dyrekropper og menneskekropper, fødes verdens frelser. Jose er kanskje den første som ser barnets ansikt, et forunderlig øyeblikk, har jeg tenkt. Han vet at han ser sin elskedes trekk, de og ingen andres trekk, heller ikke sine egne. For barnet er Marias alene, og det kommer fra Gud. Men dette skal være hans barn; Guds under, et barn i hans slekt.

Noen timer senere grydde det. Morgen kom, den første dag, den annen tid.

MAGNE ARBEIDER FOR KABB

Tekst og foto: Nils-Petter Enstad

Magne Bjørndal, som tok teologisk embetseksamen ved Menighetsfakultetet i 1987, har forflyttet seg ned til de indre østfoldske regioner, og er nå ansatt som giver-kontakt i Kristent Arbeid Blant Blinde (KABB). Magne er selv blind fra fødselen av, og har vært en aktiv bruker av KABB-tjenestene i mange år.

Magne Bjørndal er ansatt som giver-kontakt i Kristent Arbeid Blant Blinde, og er bl.a. fast bidragsyter i Vennelagets Lydavis.

I august måned ble Magne ordinert som prest i Den Norske Kirke av biskop Per Lønning. Ordinasjonshøytideligheten fant sted i Gjerstad kirke. Selv om KABB er en tverrkirkelig organisasjon, fikk altså Magne ordinasjonsløyve. Han er den første blinde som har fullført teologistudiet og blitt ordinert på 25 år.

Før Magne kom til ME, studerte han ved NLA, og tok hovedfakseksamen der. Hovedoppgaven hans hadde som tema: «Synet på helbredelse ved bønn i Oase-bevegelsen».

Selv sier Magne at hans medfødte blindhet aldri har gjort at han har villet si farvel til troen på en kjærlig Gud, men at han i ten-årene gikk gjennom en prosess som konkluderte med at Gud hadde bruk for ham, både på tross av og på grunn av hans blindhet.

- Gud velger seg ut det som menneskelig sett er svakt, for på den måte å forsterke evangeliet, sier Magne Bjørndal.

Det bør vel også nevnes at Magne ble kjent med Degernes-jenta Synnøve mens han studerte ved NLA, og da han tidligere i sommer flyttet til Askim, der KABB har sitt hovedkvarter, var både Synnøve og parets to år gamle sønn med på «lasset».

Både teologi-studiet og stillingen i KABB ser Magne som resultater av et guddommelig kall, men han ser ikke bort fra at han senere i livet kan komme til å ta opp menighetstjeneste som prest. Den Norske Kirke har blinde prester i sin tjeneste fra før, minner han om.

Har du
NORSK SALMEBOK? Nå kan du
få den i ekte skinn og gullsnitt,
og i hendig format.
Priser fra kr 285,- til kr 350,-
VERBUM (Andaktsbokselskapet)

Misjonsvitenskap gjennom 50 år

Misjon – en forpliktelse for kirken som helhet

Professor Olav Guttorm Myklebust, «grunnleggeren av misjonsvitenskap som akademisk disiplin i Norge», tar et tilbakeblikk, 50 år etter han tiltrådte som MF-lærer.

Intervjuer: Nils-Petter Enstad

Det er i år 50 år siden misjonsprest Olav Guttorm Myklebust ble ansatt som stipendiant med særlig plikt til å forelese i misjonsvitenskap ved Menighetsfakultetet. Professor Myklebust regnes i dag som grunnleggeren av misjonsvitenskap som akademisk disiplin.

Det er i år 50 år siden den første teologiske lærestolen i misjonsvitenskap i Norge ble opprettet ved Menighetsfakultetet. Mannen som ble kalt til å fylle denne funksjonen, nå pensjonerte professor Olav Guttorm Myklebust, sier til «Lys og Liv» i forbindelse med 50-års-milepælen at dersom han skal få lov til å ønske seg noe i denne sammenheng, må det være at faget misjonsvitenskap må få en enda sterkere stilling i den teologiske undervisning og forskning, og – føyer han til – at det ledige professoratet i denne disiplin snarest må bli besatt.

Dette, sammen med en studieordning som kan gi en gjennomgripende fornyelse av presteutdanning, er hva fagets «far» i Norge ønsker for jubilaranten.

Et vanskelig valg

Det var ikke noe enkelt valg de sto overfor, misjonsprest Olav G. Myklebust og frue, da de i 1938 fikk kall fra Menighetsfakultetet. Formannen i MF's styre, biskop M. Bjønness-Jacobsen, skrev under et brev der Myklebust ble bedt om å gå inn i et «adjunktstipendiat i kirkehistorie med særskilt forpliktelse til å foredra misjonsfag».

– Det var et vanskelig valg, sier Myklebust. – Bak oss hadde vi åtte års sammenhengende misjonstjeneste i Sør-

Afrika som lektor, senere rektor, ved det felles-lutherske Umpumulu Institusjon til utdanning av afrikanske lærere. De 200 studentene og mer enn 20 lærerne kom fra flere ulike nasjoner og kirker, og holdt et meget høyt, pedagogisk nivå. Den kristne målsettingen satte farge på undervisningen, fritidsaktivitetene og fellesskapet i sin helhet, og morgemandaktene og gudstjenestene i skolens vakre kapell var en åndelig inspirasjonskilde.

- Det var et inspirerende miljø og en utfordrende tjeneste; et arbeid til beste for det unge Afrika som både min kone og jeg opplevde som maksimalt meningsfylt. Kunne vi forlate det? spør Myklebust idag, når han ser tilbake.

Imidlertid følte han seg forpliktet av de initiativ han hadde tatt, blant annet gjennom en rekke artikler i MF-studentenes blad «Mellom Brødre» utgitt i 30-årene. Der hadde han talt varmt for at det måtte opprettes en lærestol i misjonsvitenskap ved fakultetet. Helt fra sine egne studiedager hadde Myklebust vært opptatt av å skaffe dette faget en plattform i Norge, og hadde hatt et studieopphold ved universitetet i Berlin, der han hadde fulgt forelesninger av den kjente professor J. Richter, tidens største navn innen misjonsvitenskap.

- Alt dette gjorde at jeg følte en moralsk forpliktelse til å si ja til kallet da det kom. konkluderer Myklebust.

Anerkjennelse tar tid

Det er sjelden at banebrytere får lov til å gå til «duk og dekket bord» når nye ideer skal realiseres. Det gjaldt også for Myklebust.

- Det var i stor utstrekning studentenes fortjeneste at lærestolen ble opprettet, understreker han, og minner om at den var den aller første i sitt slag i Nor-

ge. Studentene sluttet da også fulltallige opp om forelesningene, og fulgte faget med stor interesse, selv om det ikke var eksamensfag i første omgang.

- Det var lenge en viss usikkerhet med hensyn til hvor denne disiplinen skulle plasseres, tilføyer Myklebust, som synes det er betegnende at faget lenge ble betraktet som en del av kirkehistoriefaget. Først i 1946 opprettet man et dosentur i misjonsvitenskap. Professorat ble det ikke før i 1962.

- Professoratet var et *personlig* professorat så lenge jeg innehadde det, og en ordinær lærestol for misjonsvitenskap ble ikke instituert før etter at jeg var blitt pensjonist i 1973, forteller Myklebust til Lys og Liv. Anerkjennelse av misjonsvitenskap som obligatorisk studiefag tok det enda lenger tid å oppnå.

«Grunnlegger»

I dag er professor Myklebusts gamle lærestol en del av det som heter «MV/RV-seksjonen» ved Menighetsfakultetet. Som lærer i misjonsvitenskap holdt Myklebust også regelmessige forelesninger og ledet seminarer i fagene religionsvitenskap og økumenikk.

- En egen seksjon med flere lærere, var det ikke snakk om den gangen, sier han.

Myklebust bygget altså opp faget innenfor teoretikum, samtidig som han i alle år foreleste på praktikum, der misjonsvitenskapsfaget hadde en fast, om enn begrenset plass.

- I 27 år foreleste jeg i mitt fag også ved Universitetets praktisk-teologiske seminar – et oppdrag jeg satte stor pris på, tilføyer Myklebust.

Myklebust er blitt betegnet som «grunnleggeren av misjonsvitenskapen som akademisk disiplin i Norge», og man kunne passende bruke tittelen på
(Forts. neste side)

bind 2 i hans store verk om pionérmisjonæren H.P.S. Schreuder om Myklebust selv: «Én var den første.»

Olav Guttorm Myklebust ble dr. theol. i 1952. Han disputerte over avhandlingen «The Study of Missions in Theological Education» (Misjonsstudiet i den teologiske utdanningen); som var en historisk framstilling av misjonsvitenskapen som teologisk disiplin innen den protestantiske kristenheten.

Avhandlingen ble publisert i to bind, og var den første i sitt slag. Den vakte, naturlig nok, oppsikt i de teologiske miljøene også utenlands, og bidro sterkt til den akademiske anerkjennelsen av misjonsfaget i ulike land og kirker.

Myklebust har gitt en rekke bøker om misjon og misjonsfag, og boka «Misjonskunnskap» er den som har fått størst utbredelse.

H. P. S. Schreuder

Sin viktigste innsats som misjonsvitenskapsmann har nok Myklebust likevel gjort når det gjelder misjonæren og kirkelederen Hans Paludan Smith Schreuder; grunnleggeren av norsk misjon i Sør-Afrika og på Madagaskar. Myklebusts Schreuder-forskning har nedfelt seg i to tykke bøker: «H.P.S. Schreuder - Kirke og Misjon» (1980) og «Én var den første - Studier og tekster til forståelse av H.P.S. Schreuder» (1986). Begge bøkene er gitt ut på Land og Kirke/Gyldendal Norsk Forlag.

- Etter min mening var det i høy grad påkrevet med et korrektiv til den tradisjonelle framstillingen og vurderingen av banebryteren for norsk misjon i nyere tid, slår Myklebust fast. - Schreuder var en av de store personlighetene, ikke bare i norsk misjonshistorie, men i misjonshistorien i det hele.

Schreuder var ikke bare misjonær;

han var også vitenskapsmann: språkforsker, bibeloversetter. Hans ettermæle har vært nokså ensidig negativt her i Norge; en stridbar natur som kom på kant med alt og alle. Disse bøkene er ufortjent, mener Myklebust, og har med all sin autoritet, kunnskap og energi gått inn for å nyansere dem. Bøkene om Schreuder er blitt et standardverk til forståelsen av Misjonæren med stor m i norsk kirke- og misjonshistorie.

Egede-instituttet

Olav Guttorm Myklebust fant ikke bare tid til å forelese ved to teologiske fakulteter; han engasjerte seg også i Egede-instituttets arbeid. Under meste-parten av sin læretid var han leder for dette misjonsforskningsinstituttet, og var redaktør for dets tidsskrift, Norsk Tidsskrift for Misjon.

- Saktlig sett var dette en naturlig kombinasjon. Det var en glede å oppleve hvordan denne «integreerte» virksomheten etter hvert fikk en internasjonal dimensjon, først gjennom fremveksten av et nordisk institutt for misjonsvitenskap og økumenikk, senere også gjennom grunnleggelsen av et verdensfelleskap av misjonsforskere, sier Myklebust når han ser tilbake på de 50 årene som er gått.

Visjon og vitenskap

Når han blir bedt om å oppsummere erfaringene som misjonsvitenskapens banebryter i Norge, er samværet og samarbeidet med studentene og kandidatene det første professor Myklebust nevner. - Det er det jeg har hatt mest glede av, sier han.

En resignasjonens akkord er det likevel i tilbakeblikket.

- Jeg må vel si at den visjonen jeg hadde da jeg tok opp oppgaven for 50 år

(Forts. s. 15)

GJØR STUDIETILBUDENE KJENT!

I mange år fremover vil det være et stort behov for flere medarbeidere innen kirken og i skolen. Menighetsakademiet har flere forskjellige studietilbud til disse.

Kristendomsstudiet

gir kompetanse for pile- og menighetssarbeid, og danner grunnlag for teologistudiet. Det gir ulike muligheter for tilrettelegging av dødsstudium for grunnfag. Fra annen semester i 1988 er det gitt ettermiddagsundervisning for mellomfag på tirsdager.

NB! Forberedende prøve i filosofi er *ikke* lenger opptakskrav til grunnfag og mellomfag.

Søknad om studiestart i januar må sendes snarest!

Teologistudiet

gir teologisk utdanning for preste- og annen tjeneste i kirken.

Studiet begynner nå med forberedende prøve i filosofi og kristendoms-kunnskap grunnfag. Deretter følger:

- semesterne i nyere teologi (*vårsemester*).
- *sommer*praksis.

- semesterne i praktisk teologi (*høstsemester*)
  - språkstudier (gresk og hebraisk)
  - II-avdeling med videre studier i Det gamle testamente, Det nye testamente, systematisk teologi, kirkehistorie. Spesialavhandling.
  - praktikum.
- Søknad om studiestart i januar må sendes snarest!

Kateketseminaret

gir ett-årig spesialutdanning til kateket-tjeneste. Nytt kull tas opp hver høst. Kateketseminaret er godkjent som grunnfag (20 vektall).

Søknadsfrist: 1. juni.

Skriv etter ytterligere opplysninger, eller kontakt studieveilederne.

MF, Gydas vei 4, 0363 Oslo 3.

Telefon: (02) 46 79 00.

VELKOMMEN SOM STUDENT!

VÅRE
BØNNE-
MINNER

Takk for . . .

- de 80 årene som er gått siden MF ble opprettet, og for at Gud har «stått attåt».
- de mange som gjennom studiet av misjonsvitenskapen kom i nærkontakt med denne kirkens store sak.

Be for . . .

- misjonens plass i kirkeliv og blant kristenfolk.
- julehøytiden, at den må kunne bidra til at noen får et møte med Jesus, ikke bare som et lite barn i krybben, men som Guds Sønn som åpenbarte seg for at mennesker skal bli frelste.

MF-ektor med bok om inkarnasjonen:

Myte eller faktum?

Intervjuer: Nils-Petter Enstad

Troen på inkarnasjonen – det at Gud ble menneske i personen Jesus fra Nasaret – kan spores så langt tilbake som til disiplenes møte med Jesus allerede før de dramatiske begivenhetene i påsken. Men den ble grunnfestet gjennom Jesus lidelse, død og oppstandelse. Dette sier førstelektor Oskar Skarsaune i samtale med Lys og Liv i forbindelse med at han i år kommer med boka «Inkarnasjonen – myte eller faktum?» på Lunde forlag. Boka bygger på en foredragsserie Skarsaune hadde på det danske MF i 1986.

– Ett av poengene med boka er nettopp å understreke at inkarnasjonsdogmet er et *opprinnelig* dogme i oldkirken. Det har ikke oppstått på et sent tidspunkt, slik eksempelvis Adolf von Harnack hevdet ved århundredskiftet når han beskrev det som «et verk av den greske ånd på evangeliets mark», understreker Skarsaune.

– Jesu disipler ante tidlig at Jesus hadde del i Guds skapermakt. Det ser vi ved de utropene de kom med når Jesus talte myndige skaperord i forskjellige situasjoner. De så at han ikke hentet kraft utenfra, men at han hadde denne kraften i seg selv, som når han stillet stormen, drev ut onde ånder eller helbredet syke. «Hvem er dette?» spurte de seg ved slike anledninger, minner Skarsaune om.

Et «umulig» dogme

Det er ikke noe nytt i at inkarnasjonsdogmet blir problematisk. I oldkirkens tid ble dogmet anfektet både fra jødisk og hellenistisk hold, og regnet som «umulig». Fra jødisk hold var denne reaksjonen spontan og umiddelbar; fra hellenistisk hold var den filosofisk be-tinget: Det guddommelige kunne ikke blande seg med det menneskelige; da

var det ikke guddommelig lenger.

Oskar Skarsaune synes det er interessant at i dialogen mellom jøden Tryfon og Justin Martyr rundt år 160 bruker Tryfon en del av de samme argumentene som liberale teologer bruker 1800 år senere. Oskar Skarsaune åpner ellers boka si med et sitat av en jødisk forfatter som skrev for mer enn 1000 år siden: «Det var Paulus som innførte og grunnla de kristnes religion, slik den i dag bekjen-nes. Det var han som påsto at Jesus var guddommelig, og selv utga han seg for å være en profet, salvet av sin herre Jesus.»

von Harnack sa i hovedsak det samme, bemerker Skarsaune.

Inkarnasjon og jomfrufødsel

De historiske beretningene om jomfrufødselen er både i kirkehistorien og teologien blitt koblet sammen med dogmet om inkarnasjonen, men i bibeltekstene står disse to tingene nokså selvstendig ved siden av hverandre, understreker Oskar Skarsaune.

Den første refleksjonen der disse to tingene settes i sammenheng med hverandre, finner vi hos Irenæus omkring år 190 etter Kristus. Han tar utgangspunkt i at Gud ville gjøre en ny begynnelse med menneskeheten. Derfor sendte han

Jesus som «den andre Adam». For å markere denne nye begynnelsen, hadde Jesus ingen jordisk far, men samtidig skulle han frelse den gamle menneskeheten, og derfor var det nødvendig at han gjennom sin jordiske mor ble en del av denne menneskeheten. Analogien med den første Adam er altså ikke fullkommen, og *Incarnatus* har dette være et bilde på den dobbelte stillingen Jesus står i, sier Oskar Skarsaune.

Mer enn en «representant»

Dersom inkarnasjonsdogmet ikke er sant, må det få betydning for vårt Jesus-bilde, mener Oskar Skarsaune. I så fall er ikke Jesus annet enn et menneske som representerer Gud. Et slik alternativt Jesus-bilde fant man allerede i oldkirken, der Jesus ble framstilt som den aller fremste blant profetene; en profet der Guds ord bodde permanent, mens det bare bodde tidvis hos de øvrige profetene.

– Men prinsipielt ville Jesus da likevel stå i samme stilling som de andre profetene, som en representant for Gud, understreker Oskar Skarsaune, som mener at den viktigste innvendingen mot et slikt Jesus-bilde, rett og slett er at det ikke stemmer overens med det Bibelen sier om ham, det være seg Det gamle eller Det nye testamente.

– La oss bekjenne Jesus slik han framstilles i Skriften: Som den inkarnerte Guds Sønn.

Kontinuitet

Et hovedpoeng med *boka* har også vært å påvise hvor stor *grad* av sammenheng og kontinuitet det er i inkarnasjonsdogmets historie i *hele* det oldkirkelige tidsrom.

– Oldkirkens tenking *omkring* dette

Førstelektor Oskar Skarsaune: Inkarnasjonsdogmet har alltid hatt en bibelsk begrunnelse.

dogmet var hele tiden meget bibelorientert. Dogmet er blitt utviklet i nærhet med bestemte bibeltekster, og jeg har vært opptatt av å vise at inkarnasjonsdogmet har hatt en bibelsk begrunnelse hele veien, sier førstelektor Oskar Skarsaune til slutt.

MINNEGAVER

I forbindelse med prost Martin Synnes sin bortgang i september, har Menighetsfakultetet fått kr. 5522,20 i minnegaver.

Familien hadde i dødsannonsen bedt om at de som ønsket å hedre prost Martin Synnes, gjorde dette ved en slik gave, i stedet for med blomster.

Også fra MF's side skal det lyde en varm takk, både til prost Synnes sin familie, og til de som hedret hans minne ved å gi sin gave til fakultetet.

Helge S. Kvanvig:

Det er mange underlige veier

Møte med studenter fra det lutherske seminaret i Hong Kong

Studenten og steinbæreren

Vi befinner oss i Guangzhou inne i kommunistkina. Vi er stuert sammen på et lite rom på 15 kvadratmeter, ca. 20 studenter, lærere og familier fra LTS. Vi er på besøk hos pastor Fan som er generalsekretær i Guangdong Christian Council. Pastor Fan har invitert den nærmeste familien til festen. Vi drikker te og spiser appelsiner. I rommet er det en divan og noen pinnestoler, TV, gullfisker, og som det viktigste: Et piano og et stort bilde av Jesus. Vi sitter og lytter til Mei Mei som spiller praktfullt piano. Hun er seks år og Fans barnebarn. Hele familien er svært musikalsk. Det hele vitner om en indre sterk lykke. Og sterkt blir det når en vet noe mer om denne familien. For få år siden visste ingen av familiemedlemmene om de andre var i live. Pastor Fan satt ti år i fengsel p.g.a. sin tro, sønnene hans var sendt i arbeidsleirer.

Fan Kin Pong, pastor Fans ene sønn, satt syv år i arbeidsleir. To ganger forsøkte han å flykte. Den siste gangen ble han tatt av soldatens hunder på stranden ved den fjorden som skiller den vestlige Hong Kong provinsen fra Kina. Så nær friheten, og så tilbake til leiren. Friheten kom etter at kulturrevolusjonen var over. Men som sønn av en prest var fremdeles alle veier til skikkelig utdannelse stengt for Fan Kin Pong. Underlig nok fikk han emigrere til Hong Kong for å ta seg av bestefarens forret-

ninger. Men i Hong Kong ble han ikke forretningsmann. Han begynte å studere teologi på LTS. Og nå er han et særdeles viktig mellomledd mellom Hong Kong og Kina. Han ble også vår gode venn, og inviterte oss altså en uke til Kina.

Både pastor Fan og sønnen Fan Kin Pong har dramatiske livshistorier. Likevel, den kvelden ble jeg sittende og stirre på de ru arbeidshendene til kona til Fan Kin Pong. Vi kunne ikke snakke sammen, for hun kunne ikke et ord engelsk. Hun var nok også kraftig sjenert overfor alle disse «fine» gjestene mannen kom trekkende med. Det er fru Fan Kin Pong som sørger for familien mens mannen er i Hong Kong. Kanskje en gang i fremtiden vil hun få lov til å flytte etter mannen. Nå bærer hun stein. Et tungt åk over nakken med murstein i korgene på begge sider. Det sliter på armer og rygg for en ung kvinne. Jeg vet faktisk bare to ting om fru Fan Kin Pong. Det ene er at hun bærer stein. Det andre er at mannen er fryktelig glad i henne. Det siste han sa til Anne-Grete og meg var: «Be slik at vi kan leve sammen igjen».

Situasjonen til familien Fan er spesiell. Men jeg undres - vi har kanskje noen steinbærere i våre liv vi også? Noen som har ofret mye for at vi skal få virkeliggjøre våre kall. Ofte blir steinbærerne glemt. Det er andre som får stå framme i lyset.

SISTE-SIDE-BILDET:

Familien Fan samlet i sin lille leilighet. Et stort Jesus-bilde troner på veggen.

ÅRSMØTE I ØSTFOLD KRETS AV MENIGHETSAKADEMIET

Kretsens årsmøte ble arrangert i Berg menighet i Halden søndag 18. september. Dette var kretsens 55. årsmøte, og mellom 60 og 70 utsendinger fra alle kanter av fylket var møtt fram.

Kretsformann Alfild Bothner ble valgt til årsmøtets dirigent. Styrets årsmelding ble enstemmig godtatt av årsmøtet. Årsregnskapet viste at kretsen har kunnet sende en gave på kr. 4170,00 til Menighetsakademiet siste året. Kretsens og årsmøtets største betydning ligger i den appell til fornyet innsats for MF, og den inspirasjon til fortsatt støtte med gaver og i bønn, som man er i stand til å formidle, poengterte formannen.

Førstelektor Helge Kvanvig representerte MF på årsmøtet, og ga interessante glimt fra arbeidet ved LTS i Hong Kong. Kvanvig orienterte også om den nye studieordningen, og de positive konsekvensene dette har fått for årets studenttilgang.

Festmøtet i Berg kirke ble ledet av Alfild Botner, mens kallskapellan Leif Levinsen hadde åpningsandakt. Festtales var ved førstelektor Helge Kvanvig, og frikirkens ungdomskor fra Halden deltok med vakker sang.

Alfild Bothner ble gjenvalgt som formann i Østfold krets av Menighetsakademiet.

NYTT KRETSSTYRE:

Østfold krets av Menighetsakademiet valgte nytt kretsstyre under årsmøtet. Alfild Bothner fra Skiptvedt ble gjenvalgt som formann ved akklamasjon. Styret består eller av:

Sokneprest Øystein Trømborg, Glemmen; kallskapellan Leif Levin-

sen, Halden (ny); Ruth Tegnår, Gressvik (kasserer), Finn Leo Andreassen, Fredrikstad (sekretær), Kari Berger, Trøgstad og Per Schwartz, Onsøy.

Som vararepresentanter ble valgt: Kjell Koppang, Skiptvet og Laila Pedersen, Greåker. Prost Karsten Andresen, Fredrikstad, ble valgt som vararepresentant for teologene.

FORSIDEBILDET:

Julegranen på Universitetsplassen er et kjent «landemerke» i forjuls-Oslo; det samme er Frelsesarmeens julegryter som har sin faste plass der, og en rekke andre steder både i hovedstaden og rundt om i landet.

(Foto: Nils-Petter Enstad. Bildet er utlånt av Krigsropet.)

Jubileumsgaver ved 80-årsfesten

Under 80-årsfesten på Menighetsfakultetet søndag 6. november, ble det tatt opp et spesielt takke-offer som innbragte den nette sum av kr. 25 008,00. I tillegg var det sendt inn to gaver i anledning 80-årsjubileet på henholdsvis kr. 60 000,00 og kr. 30 000,00.

Totalt gir dette gaver til 80-årsfesten på kr. 115 008,00.

Biskop Sigurd Lundes festtale ble en tale om lovsang.

Etter å ha øvd med noen kateketstudenter, sang MF-barna.

Sang gjorde også «Mixed Double» og MF-koret.

Forglemmelse – forgremmelse

Vi gjør som Charlie Brown: Vi gremmes!

I oversikten over MF-lærerne i forrige nummer av Lys og Liv, hadde to av dem falt ut av listen, ved en beklagelig forglemmelse.

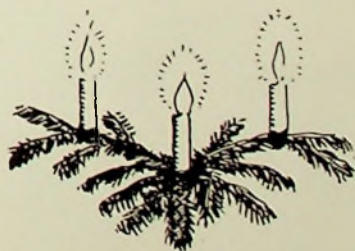
De to det gjelder er: Professor Axel Smith fra ST-seksjonen og instituttet, og forskningsstipendiat Vidar Leif Haanes fra KH-seksjonen.

I mangel på bedre uttrykk, nøyer vi oss med dette: Vi beklager!

MISJON . . . (Fra s. 8)

siden, aldri ble helt virkeliggjort, medgir han. – Jeg skulle gjerne ha sett at forståelsen av misjonsvitenskapens betydning for det teologiske studium var blitt erkjent enda klarere. Et synspunkt som det i alle år har vært viktig for meg å få fram, er at misjon er en forpliktelse for kirken som helhet. Andre ting jeg har vært opptatt av å få fram, er det økumeniske engasjementet, det kristne samfunnsansvaret og nødvendigheten av kunnskap og forskning.

Sier han til slutt, pioneren, misjonæren og vitenskapsmannen Olav Guttorm Myklebust, som mer enn noen annen nordmann har bidratt til å kombinere «de varme hjerters sak» med forskning og høyt vitenskaplig nivå.

En god jul
ønskes alle
MF's venner!

Retur:
MF Kartotek
Gydass vei 4, 0363 Oslo 3

Ved varig adresseendring vennligst returner bladet med påført ny adresse.
